

*Köszöntő
szavak*

2017
III.-IV. negyedév

III. negyedév

1. TÖBBET IS ADNI

„...Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Ján 1,7).

Az angliai Metodista egyház alapítóját, John Wesleyt (1703-1791) egyik este, az istentiszteletről hazatérőben, megtámadta és kirabolta egy rabló. A tolvaj megállapította, hogy az áldozatnál csak egy kevés pénz és néhány keresztényi könyv van.

Távozóban Wesley odakiáltotta neki: „Hej! Várj csak! Adhatok neked még valamit!” A tolvaj hirtelen megállt. „Barátom”, mondta neki Wesley, „Lehet, hogy majd egyszer megbánod ezt a fajta életmódot. Ha ez megtörténik, akkor jusson eszedbe a következő: 'Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden bűntől'“. A rabló gyorsan továbbállt, Wesley pedig elkezdett imádkozni azért, hogy a szavai előbb-utóbb hatást gyakoroljanak a tolvajra.

Évekkel később, amikor a vasárnapi istentisztelet után a hívők odamentek köszönteni Wesleyt, egy idegen is elébe állt. Meglepődött, amikor megtudta, hogy az idegen, egy hithű keresztény és sikeres kereskedő, valójában az az ember, aki öt évvel korábban megtámadta. „Sokat köszönhetek önnek”, mondta a megtért ember. „De, barátom, nem nekem”, kiáltott fel Wesley, „nem nekem, hanem Jézus Krisztus drága vérének, amely megtisztít minket minden bűntől.”

John Wesley azon az éjszakán a tolvajnak valóban többet is tudott adni – a Jézus Krisztusban való üdvösség örömezetét adta át neki. Nekünk is ez a kötelességünk és felelősségünk minden ember iránt,

akivel találkozunk. Meg kell osztanunk velük a megváltásról szóló örömuzenet tartalmát.

Istennek legyen hála a forrásért, ahonnan Jézus Krisztus vére folyik, amely megtisztít minket minden bűntől és törvénytelenségtől.

2. BEFEJEZNI A FUTÁST

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” (2Tim 4,7).

Mexikóban, 1968-ban, a nagy olimpiai stadionban már csak néhány ezer néző marad. Sötétedett. Az utolsó maraton futók botladozva vánszorogtak a célig.

Végül a maraton futás kedvelői meghallották a futókat kísérő rendőrök szirénáját. Mindenki szeme az utolsó maratonfutóra szegeződött. A botladozó tanzániai futó már alig mozgott. Ő volt az utolsó maratonfutó, aki lefutotta a 42,5 kilométert. Lábszárai sebesek, véresek, porosak voltak a sok eséstől. Alig sikerült neki megtenni az utolsó kört a célig.

A nézők felálltak és nagy tapsal köszöntötték, mintha ő lett volna a győztes. Miután átlépte a célvonalat, valaki megkérdezte tőle, hogy miért nem adta fel, amikor a legnehezebb volt a számára. Egyszerűen így válaszolt: „Az én országom nem azért küldött el engem erre a 10000 kilométeres útra, hogy csak elkezdjem a futást. Ezt a drága utat azért fizette ki nekem, hogy befejezzem!”

Nem minden hős kap elismerést, mégis, azok a hívők, akik Krisztusnak odaszentelt életet élnek, amilyent Pál apostol is élt, tudják, hogy egy nap elnyerik az igazság koszorúját. Az Úr Isten, az igazságos bíró, megjutalmazza mindazokat, akik vágyva várják az Ő eljövetelét, akik az életnehézségek ellenére odaadóak és készek befejezni a futást, amelyet elkezdtek.

Isten segítsen nekünk, hogy az Ő erejére támaszkodva kitartsunk a futásunkban, hogy sohase adjuk fel, meg a futásunk közben támadt szenvedések és a bajok ellenére se.

3. DARABONKÉNT

„És egészen úgy cselekedék Mózes, amint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék.” (2Móz 40,16)

A dobozok tele voltak darabokkal, több ezer darabbal. Műanyag kockák, kerekék, pálcák és különböző, látszólag össze nem illő darabok. Itt volt az ideje, hogy segítsek Stefánnak összerakni a lego kockákat valami felismerhető dologgá. Előbb azonban jól át kellett tanulmányoznunk az utasítást. Összerakhattuk volna ugyan a kockákat, de sohasem tudtuk volna kirakni a képen látható tűzoltókocsit, helikoptert.

Amikor Izrael a pusztában bolyongott, Mózes is azt a feladatot kapta, hogy rakjon össze egy egészet a különféle darabokból. Mózes második könyvében, a 36-39-ig terjedő fejezetekben arról olvashatunk, hogy az emberek anyagot gyűjtöttek majd előkészítették a Szent sátorhoz szükséges részeket. Akkor aztán Isten megbízta Mózeszt, hogy rakja össze a sátort (lásd a 40. fejezetet.) A sátor Isten számára megfelelő hely lehet, amilyent szeretne, ahol megmutatná az Ő dicsőségét, ha Mózes pontosan követi az isteni utasítást és mindent úgy csinál, ahogy Isten mondja neki.

A mi életünkkel is az a helyzet, mint a szent sátorral: úgy lesz csak megfelelő, ha az isteni utasítások szerint építjük. Megengedjük-e neki, hogy irányítsa a lépteinket? Úgy követjük-e az isteni utasításokat, ahogy azt a Bibliában találtuk? Ha követjük, az Ő segítségével olyan jól össze tudjuk rakni az életünket, hogy minden, amit teszünk, és az, ahogyan viselkedünk Isten dicsőségére lesz.

A Biblia helyes útmutató, amely a bátorítás és reménység útjára vezet minket, erre pedig minden nap szükségünk van. A Szentírása szavait azért lettek feljegyezve, hogy oltalmazzanak minket, megjobbítsanak bennünket és irányt mutassanak nekünk.

4. TEDD MEG!

„Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” (Jak 1,22)

Valaki egyszer helyesen mondta. Azóta ezerszer is elhangzott már: „Alkalmazni a kereszténységet a mindennapi életünkben – ez a leg-

nehezebb dolog. Miért olyan nehéz a bibliai példa szerint élni a mindennapi keresztényi életünket? Talán azért, mert az isteni igazságot elméletileg nagyon könnyűnek tartjuk.

A legtöbbször már annyi prédikációt hallottunk, hogy számon se tudjuk tartani őket. Sokszor még jegyzeteltünk is. Hallgatjuk a rádió vallási műsorait, vagy nézzük a TV-ben illetve az Interneten. Jól érezzük magunkat abban, amit tudunk, bárkivel gyorsan vitába szállunk, aki nem ért egyet velünk bizonyos igehelyek értelmezésében.

S mi maradt még? A válasz nagyon egyszerű és világos: élni kell ezeket az igazságokat!

A betegével folytatott első beszélgetés végén az ismert pszichiáter, Alfred Adler ilyen kérdést tett fel: „Mit tenne akkor, ha meggyógyulna?” A beteg megmondta mit tenne. Adler meghallgatta a válaszát, majd kinyitotta az ajtót és így szólt: „Akkor menjen és tegye azt”.

Hogyan alkalmazzátok az életetekben az isteni igazságot? A válasz annyira nyilvánvaló, amennyire elhanyagoljátok. Isten erejével, az Ő parancsolatainak való engedelmisségben menjetek tehát és tegyétek azt szeretettel.

Segítsen nekünk Isten, hogy ügyeljünk a Szavára, engedelmessé váljunk annak, hogy harcolhassunk azon hajlamunk ellen, amely a saját utunk követésére ösztönöz minket. A Szentírást akkor fogjuk elsajátítani, ha megengedjük neki, hogy legyőzzön bennünket.

5. KI MONDJA MEG MI AZ IGAZSÁG?

„Mert mikor a pogányok, akiknek törvényük nincsen, természetből a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmagoknak törvényük: Mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemben bizonyosságot téven arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.” (Róma 2,14-15)

Az emberek, akik elvetik a jó és a rossz, a helyes és a helytelen abszolút értékeit, gyakran következtelnek. Amikor úgy vélik, hogy velük igazságtalanul bánnak, az igazságosság mércéjére hivatkoznak, amelyhez az embereknek tartaniuk kellene magukat.

A filozófiatanár az első szemesztert mindig azzal kezdett, hogy fel-tett a hallgatónak egy kérdést: „Mit gondoltok, bizonyítható-e, hogy léteznek abszolút értékek, mint amilyen az igazságosság?” A szabadel-méjű egyetemisták bizonygatták, hogy minden relatív, és hogy sem-milyen törvényt nem lehet alkalmazni általánosan, minden esetben. A szemeszter vége felé az egyetemi tanár időt szentelt e téma megvi-tatására. Végül megjegyezte: „Bárhogy gondoljátok is, tudatom vele-tek, hogy igen is léteznek abszolút értékek. És ha nem fogadjátok el őket, akkor negatív osztályzatot kaptok!” Az egyik hallgató mérgesen felkiáltott: „Ez nem igazság!” „Nos, éppen most bizonyította az állítá-somat”, válaszolta neki a tanár, „a magasabb szintű igazságra hivatko-zott!”

Isten erkölcsi mércéit a Bibliában találjuk feljegyezve, és Isten a lelkiismeretünk által tudatja velünk, hogy mi a helyes, mi a helyte-len, mi a jó és mi a rossz. Minden alkalommal, amikor megállapítjuk, hogy 'jó' vagy 'rossz', azokat a mércéket alkalmazzuk, amelyek szerint meghoztuk a döntésünket. A bibliai értékek nem avultak el. Minden időben érvényesek, mert az örök, változatlan Istentől származnak.

Adjunk hálát Istennek, aki nem hagyott minket a sötétségben, ami a jó és a rossz megkülönböztetését illeti, mivel a lelkiismeretünket a Szentlélek felvilágosítja.

6. A MEGSEBZETT KAGYLÓ

„Megszaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén.”
(1Móz 41,52)

Amikor az életben látszólag szükségtelenül bajok jönnek ránk, gyakran feltesszük a kérdést: „Ugyan kinek van szüksége a bajokra?” De szemléljük csak a dolgokat most a gyöngy példájával.

Minden gyöngy akkor formálódik a kagylóban, amikor valamilyen idegen test, legtöbbször homokszem, belső sebet, sérülést okoz nála. Ekkor bizonyos folyadék termelődik a kagylóban, amely megóvja és gyógyítja a sebet. A végső eredménye a gyöngy. Létrejött egy csodála-tos dolog, amely a sérülés nélkül sohasem keletkezhetett volna.

A mai igehelyünk Józsefről szól, aki magas állást töltött be, ezért Isten felhasználhatta őt arra, hogy az éhség idején táplálja a környező

népeket és az ő saját népét is. De hogyan lett Józsefből ilyen befolyásos ember? 'Sérüléssel' kezdődött, amikor eladták rabnak Egyiptomba, s ebből fejlődött ki később a felhasználhatóság gyöngye. Azért, mert József a nagy megaláztatásokban a tűréshez az erőt az isteni forrásból merítette, jobb emberré lett, és nem korlátozott nyomorulttá. A második fiát Efraimnak nevezte, ami annyit jelent: kétszeres „termékenység”, mivel megállapította: „Megszaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földjén”.

Józsefről sokan olyan szép dolgokat jegyeztek fel, mint például ez: „Ha az emberi együttérzés megmentette volna Józsefet a nyomorúságos helyzetéből, amelyben találtatott, akkor a dicső befejezés, amely rá következett, elmaradt volna”.

Ha ma szenvedtek, jusson eszetekbe a tény, hogy sebek nélkül gyöngy se létezik!

A bajok sokszor áldást rejtenek.

7. KIVÁLÓ ÖTLET

„Segélj meg minket, oh, mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen!” (2Kró 14,11)

Egy régi indonéz állatmese arról szól, hogy volt egyszer egy teknős, amely repült. Szájával kapaszkodott az ágba, amelyet egy vadlúd tartott. Amikor a teknős meghallotta, hogy a földön levő szemlélődők ilyen megjegyzéseket tesznek: „Micsoda kiváló lúd!”, a teknős büszkeségét ez annyira sértette, hogy így kiáltott fel: „De ez az én ötletem volt!” Természetesen, amint kinyitotta a száját, elengedte az ágot, amellyel a vadlúd felvonta őt a magasba. Így, a beképzeltsége miatt, a földre zuhant.

Asa negyven éven át alázatos, ám erőskezű uralkodó volt. Júda királyságában, kezdetben béke uralkodott, ezért szépen fejlődött. Uralkodásának kezdetén Asa ekként imádkozott: „Oh, Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh, mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk.”

Ám uralkodásának későbbi éveiben, amikor az Északi királyság hadserege megtámadta őket, Asa nem Istenhez fordult, hanem a szí-

riai király segítségét kérte. Értelmetlen döntése miatt az uralma meggyöngült, a nép pedig háborúba keveredett. Tehát mi volt a baj? Asa büszke volt a korábbi sikereire és elfelejtette, hogy fontosabb Istenre támaszkodni, ezért Isten többé soha nem mutatkozott meg neki erős és szabadító Istenként: „Bolondul cselekedél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened” (2Kró 16,9).

Isten ma is olyan embereket keres, akik megengedik neki, hogy az életükben hatalmas és erős Istenként mutatkozhasson be. És ha alázatosan éltek, Istenre és az ő kegyelmére támaszkodva, akkor valóban „kiváló ötleteitek” lesznek. Senki sem olyan erős, mint az, aki teljesen Istentől függ.

8. MENNYEI ELVÁRÁS

„Én igazságban nézem a te orcádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek.” (Zsolt 17,15)

Akiket üldöznek, és akik szenvednek, azok általában örömmel várják a mennyei dicsőséget, akik viszont jól élnek, azok kevésbé. Az egyik lelkipásztor akkor jött rá erre, amikor meglátogatta az egyik jól szituált keresztény hívőt. Látva a pazar házát, így szólt: „Barátom, te bizonyára nem sietsz a mennybe jutni”. A házigazda szomorú hangon válaszolta: „Nem, nem sietek. Túl elfoglalt vagyok ebben a világban. Mindig többet akarok keresni, de azt sem tudom, miért?” A sikeres kereskedőt annyira elfoglalta a vagyonszerzés, hogy szem elől tévesztette a mennyei értékeket.

Ezzel ellentétben, Dávid, akit mindenféle bajok értek, vágyakozva várta a mennyet (Zsoltár 17,15). Az első századi keresztények is így éreztek, akik az üldözések közepette is Istent magasztalták, mert hittek Jézus Krisztusban. Több száz évvel később, az amerikai néger rabszolgák, akiket gyakran megostoroztak, és akiket úgy árultak, mint valamilyen állatot, a jövő világ dicsőségéről énekeltek a lelki énekeikben. Napjainkban is, olyan országokban, ahol a kereszténység tiltott vallás, vagy olyan helyeken, ahol nagy a szegénység, örömmel várják a menny dicsőségét.

Ez azt jelentené, hogy mi, akik kényelmesebben élünk, nem igazán örülünk a mennyei dicsőségnek? Semmiképpen sem! Ha figyelmünket Istenre összpontosítjuk, és együttérzünk azokkal, akik nagy

bajban és szükségben vannak, nem fogunk annyira kötődni a földhöz. Dávidhoz hasonlóan el fogjuk tudni mondani: „Megelégsem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek!”

9. ELFELEDKEZETT ISTENRŐL

„Amely pedig a jó földbe esett, ez az, aki hallja és érti az ígét; aki gyümölcsöt is terem.” (Máté 13,23).

Egy nagyon lelkes tudós az egyetemi éveire emlékezett. Habár jó és odaadó keresztény volt, annyira lefoglalták a tudományos eredmények, hogy egyszer, a nap végén aztán elfelejtett imádkozni. Elmaradhatatlan szokása volt neki ugyanis, hogy a nap végén mindig imádkozott. Beismerte: „A Nap lement, eljött az este... én pedig elfeledkeztem Istenről”. Az említett tudós mulasztása talán mellékes dolognak tűnik, de az ima iránti lelkesedése azt mutatja, hogy megértette az Istennel való kapcsolatfenntartás fontosságát.

Jézus elmondott egy példázatot a magvetőről, a magról és a négy féle talajról (Máté 13,1-9). A tövises talaj azokat jelképezi, akik megengedik, hogy Isten Igéjének a magva a szívük talajára hulljon, de a gondok és a világi élvezetek elfojtják a csírát (Máté 13,7,22).

Ez egy nagy veszély mindazok számára, ami mindazokat fenyegeti, akik meggondolatlanul válaszolnak az Isten Szavának üzenetére. A világiasság hozzájárulhat ahhoz, hogy elfeledkezzünk a lelki valóságról és az Isten szava iránti felelősségünkről.

Vajon megengedjük-e, hogy a világ csábításai visszatartsanak minket az Isten Igéjének olvasásától és tanulmányozásától? Imádkozva igyekezzünk olyanok lenni, mint az, aki „hallja és érti az ígét; aki gyümölcsöt is terem” (Máté 13,23).

S amikor ma este lemegy a nap, ne engedjétek meg, hogy megtörténjen veletek, hogy „elfeledkeztetek Istenről”.

10. ISMÉTELT TANÍTÁSOK

„Ettől fogva kezdte Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa.” (Máté 4,17)

Hallottam az emberről, aki nagyon ihletett prédikációt tartott, mert szeretett volna az új imaház pásztora lenni. Tetszett a hívőknek, ezért megszavazták. Nagyon meglepődtek a hívők, amikor a következő vasárnap ismét megtartotta ugyanazt a prédikációt, és még néhány hétig. A gyülekezeti vének összeültek, hogy megbeszéljék, mi is történik itt. A lelkészüik igyekezett megnyugtatni őket: „Tudom, hogy mit csinálok. Amikor elkezditek alkalmazni a prédikáció üzenetét a mindennapi életetekben, akkor majd másról is prédikálok nektek”.

Jézus igehirdetése is szembetűnően ezzel a témával foglalkoztak. Nincs ebben semmi különös. A királyok Királya biztos akart lenni abban, hogy az emberek megértették, hogy mit jelent az Ő országának polgára lenni. Azért jött, hogy bemutasson a világnak egy teljesen új világszabályt, amely semmiképpen sem egyezett az emberek addigi életével. Gyakran beszélt az embereknek a megbocsátás, a szolgálás, a feltétlen kegyelem és az irgalmasság témájáról.

Kétezer évvel később, megértettük, hogy nekünk is szükségünk van erre az üzenetre. Amint megbánjuk bűneinket és Isten felé fordulunk, és Jézus, a mi Királyunk uralma, hatalma és vezetése alatt élünk, életünkben meg fogjuk érezni az ő áldásait, dicsőíteni fogjuk az Ő nevét és mások áldására leszünk.

A Biblia megadja nekünk mindazt, amire szükségünk van a mi mindennapi életünkhöz. De ha nem olvassuk, vagy az olvasottakat nem vesszük át az életünkbe, semmit sem fog segíteni.

Ne feledjétek, a prédikáció addig ismétlődik, amíg azt el nem kezdjük alkalmazni az életünkben.

11. ÉLESÍTSÉTEK KI A KÉPET

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghöz ne vigyétek.” (Gal 5,16)

Sok őszinte keresztény nem látja olyan világosan Istent, mint ahogyan átélte akkor, amikor megértette, hogy Ő a megmentője. Már nincs meg bennük az az őszinte vágy, hogy szolgáljanak neki, és valahogy elhalványult az isteni jelenlét képe az életükben. Ezeknek a hívőknek meg kell érteniük, hogy a Szentlelket azért kaptuk, hogy tisztán, élesen kirajzolódhasson előttünk Jézus Krisztus képe.

Louis Daguerre (ejtsd: Luj DaGer), XIX. századi, francia fotóművész, festő, feltaláló, a fényképezés történetének egyik úttörője volt. Akkoriban úgy kapott képet, hogy a fémlemezt kitette a fény hatásának. Amikor azonban kivette a gépből, a kép lassan elhalványodott, eltűnt. Daguerre sokféleképpen próbálkozott megőrizni a képet a fémlemezen, de sehogy sem sikerült neki. Egyszer ismét elővette a megvilágított lemezt, amelyet ez alkalommal a különböző vegyszerekkel teli szekrényben tartott, s a legnagyobb meglepetésére a kép még mindig éles és jól látható volt. Nem tudta, hogy minek köszönhetően maradt meg a kép a lemezen, de azért a többi, fényképezésre váró lemezt is ebbe a szekrénybe tette, és szükség szerint innen vette ki őket. A képek továbbra is mind megmaradtak a lemezeken, a nappali világosság ellenére is. Végül Daguerrenek eszébe jutott, hogy korábban kiömlött neki a szekrényben bizonyos mennyiségű higany. Későbbi kísérletek azt mutatják, hogy a higanygőz rögzítette a képet a lemezen.

A Szentlélek velünk, keresztényekkel azt teszi, amit a higanykipárolgás tett a lemezzel. Segít nekünk, hogy teljesen élesen és világosan lássuk Jézus képét. Ezért ne szomorítsuk meg és ne „oltsuk ki” magunkban a Szentlelket. Nem kellene hát megszorítanunk vagy elfojtanunk bennünk a Szentlelket. Mert mindaddig, amíg engedelmessékedünk neki, éles és tiszta képet fog mutatni nekünk Jézus Krisztusról.

12. A KÖNNYŰ IGA

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem.”
(Mát 11,29)

A hittantanár felolvastott a diákoknak egy részletet Máté evangéliumából (Mát 11,30), majd megkérdezte őket: „Jézus azt mondta: ‘Mert az én igám gyönyörűség.’” Ki mondja meg nekünk, mi az iga?” Egy fiú jelentkezett: „Az iga olyan dolog, amit valamely állatok nyakára tesznek, hogy segíthessenek egymásnak a teher húzásában.”

A hittantanár megkérdezte: „És miféle igát rak Jézus a mi nyakunkba?” Egy kislány felnyújtotta a kezét és halkán így szólt: „Ez az, amikor Isten az ő kezét a vállunkra helyezi”.

Amikor Jézus eljött, „gyönyörű”, „könnyű igát” kínált fel nekünk a nagy, világi vezetők igáival szemben (11,30). Megterhelték az embere-

ket a törvény nehéz igájával, amelyet senki sem, tudott hordani (lásd: Máté 23,4; ApCsel. 15,10).

Isten tudta, hogy sohasem leszünk képesek eljutni az Ő dicsőségéhez (Róma 3,23). Ezért is küldte le a földre Jézus Krisztust, az Ő Fiát. Jézus tökéletesen engedelmeskedett az Atya parancsának és a halálos büntetést egyedül fizette le a keresztfán. Amikor megalázkodunk és beismerjük a bűneinket, és hogy szükségünk van a megbocsátásra, Jézus el tud érni minket. Ránk helyezi az igát, felment minket a bűnvád alól és erőt ad nekünk ahhoz, hogy utána már egy Istennek tetsző életet élhessünk.

Szükségetek van-e az isteni támogatásra? Ő ezt üzeni nektek: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igát, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.” (Máté 11,28-30).

13. SÖTÉTSÉGBŐL A VILÁGOSSÁGBA

„És kinyujtá Mózes az ő kezét az ég felé, és lőn sűrű sötétség egész Egyiptom földén három napig. Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő lakhelyében” (2Móz 10,22-23).

Ez egy valóban különös helyzet volt! Isten ítélete immár kilencedszer esett a fáraóra, Egyiptom uralkodójára, meg az ő földjére, országára, mivel elutasította, hogy elengedje Isten, rabként tartott népét. Az országot három napig oly nagy sötétség borította, hogy senki senkit nem látott.

Ám a büntetés közepette a kegyelem csodája is megnyilvánult. Izrael lakhelyén világosság volt. Isten az Ő népével volt, vigyázott rá és a tudomására adta, hogy kegyelmes tettinek csúcspontja még csak ezután következik: az egyiptomi rabságból való szabadulásuk. Hadd emlékeztessen ez bennünket egy másik bibliai jelenetre: „Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilenc óráig” (Máté 27,45). Erről a sötétségről mást nem mondtak nekünk. E félelmetes esemény közepette szemernyi kegyelem se nyújtott reménységet. Teljesen egyedül, az isteni ítéletnek kitéve, túrt Jézus Krisztus mások

bűneiért, magára véve a büntetést, amely az elveszett bűnösökre várt volna, csakhogy megmentse őket. Egyedül csak a magára hagyatott lény kiáltása: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagyta el engemet?“, festheti elénk, hogy mennyire kegyetlen volt az ítélet. Jézus bűnné lett értünk (lásd: 2Kor 5,21).

Ámde a kegyelem volt a legfőbb ösztönző ereje Isten kereszt-eljárásának. Egyszülött Fiának se kedvezett, csakhogy kivezessen minket „a sötétségből az ő csodálatos világosságára” (1Pét 2,9). Isten kegyelmének fénye így most megvilágíthatja a megváltottak lakhelyeit, mert Jézus elviselte helyettük a sötét ítéletet. Legyen érte Neki dicsőség!

14. MIÉRT HALT MEG?

„És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésa 53,5)

Jézust meghalt, hogy mi élhessünk. A golgotai keresztthalála nem véletlenszerű esemény volt és nem lepte meg Istent. Erre szükség volt a szándékához, hogy megmentsen minket.

Az Úr Isten kijelentette, hogy a bűnösre halál vár, és Ádám meg Éva után minden ember bűnös volt. De az Ő szeretetében Isten arra vágyott, hogy megmentse az embereket. Isten ezt is mondhatta volna: „Sajnálalak benneteket. Szeretlek titeket. Megmentelek benneteket, nem nézek a bűneitekre, hanem mindent szépen elfelejtek”. De a teljesen szent és igaz Isten nem bánhatott így a bűnnel. A bűn büntetését le kellett fizetni. A vádat el kellett ejteni. S íme, a csoda: Jézus Krisztus, az Isten Fia, magára vette a bűneinket, felvitte a golgotai keresztre, lefizette a büntetést, de harmadnapra feltámadt. Jézus, a teljesen bűntelen, magára vette a bűneink büntetését, ahogy Ésaiai próféta megjövendölte. Feltámadása mutatta, hogy a mennyei Atya elfogadta az áldozatát, s az igazság érvényesült. Mindez 2000 évvel ezelőtt történt, sokkal a mi születésünk előtt. Ezt Isten készítette elő. A kegyelme alapján. A mienk, hogy elfogadjuk, amit az ember számára előkészített. Ajánlata még mindig áll mindazok számára, akik hisznek Jézusban, s ők nem fognak elveszni, hanem örök életet nyernek.

Biztosak vagytok abban, hogy örök életetek van? Jézus biztosította a számotokra.

IV. negyedév

1. HÉTSZER EGY

„Igyekezzén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében.”
(Eféz 4,3)

Végeztetek-e már olyan munkát, amelyben a munkatársaitokkal szoros összeköttetésbe kerültetek? Talán a közös elhívásokat, vagy a felettes iránti közös tiszteletetek, esetleg az új cég kollektív pénzügyi sikerébe vetett hit miatt volt ilyen érzésetek. Minél több a közös és összehangolt pont a munkacsoport tagjai között, annál jobb feladatot tudnak végezni, kevésbé fognak versenyezni és harcolni egymással.

A keresztények számára van valami, ami egyesíti őket, a tényezők közös listája, amely segít nekik abban, hogy a Lélek egységében lépjenek fel. Az Efézus 4,4-6-ig terjedő szövegekben Pál apostol hét fogalmat sorol fel, amely mind „egy”. Figyeljétek meg, hogyan tudnak segíteni ezek annak a csoport hívőnek, akik együtt dolgoznak, ugyanazon a projekten:

Egy test – egy család vagyunk, egy cél egyesít bennünket;

Egy Lélek – mind rendelkezünk a Szentlélek erejével, amely mindnyájunk erőforrása;

Egy reménység – ugyanazon jövőben reménykedünk;

Egy Úr – mindnyájan ugyanabban a Személyben bízunk;

Egy hit – mindnyájan hiszünk Jézus megmentő áldozatában;

Egy keresztség – mindnyájan az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében keresztelkedünk meg.

Egy Isten és Atya – létezésünkhöz mindnyájan ugyanabból a forrásból merítünk.

Milyen eredményes is lenne a bizonyágtevésünk és az életünk, ha ezen elvek szerint élnénk! Krisztus követői tartsák magukat ahhoz, ami egyesíti őket, s ne ahhoz, ami elválasztja őket. Isten segítsen nekünk ebben!

2. AZ ÚR AZ ÉN VÁRAM

„Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem.” (Zsolt 18,2)

Mi, emberek, úgy látszik, inkább a szívünkkel gondolkodunk, mint az eszünkkel. Blaise Pascal, francia teológus és matematikus hajdan ilyen megállapítást tett: „A szívnek van értelme, az értelemnek nincs szíve”.

Költők, énekesek, elbeszélők művészek ezt mind tudják. Jelképekkel, hasonlatokkal beszélnek – inkább az emberek szívéhez, mint az értelméhez. Ezért sikerül nekik behatolniuk azokra a területekre, ahova addig más nem tudott bejutni. Ezért joggal mondjuk: „Egy kép ezer szónál többet ér”. A képek megmaradnak az elménkben, mialatt sok minden mást elfelejtünk.

Dávid zsoltárváltó mondta: „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem” (Zsolt 18,2). Az anyagi dolgokra gondolva a lelkiekről fest képet. Minden ilyen kép egy-egy mély gondolatot fejez ki, a látható világot összeköti a Lélek láthatatlan világával. Dávid nem keresgélve, vagy magyarázatot írt az állapotáról, hisz minden magyarázat csökkenti a képzeletet. A képek azonban a fejünkben vannak, s minden elrejtett kép ösztönzi a képzeletet, mélyíti a megértést.

Dávid zsoltárváltó felébreszti bennünk a mélyen elrejtett dolgokat. Jól gondolkodjatok el azon, hogy mit is jelent a számotokra: „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm”.

Adjunk hálát Istennek az ő irántunk tanúsított szeretetéért, különösen a Jézus Krisztus által felkínált üdvösségért, aki meghalt a bűneinkért, és feltámadt, hogy megigazíthasson bennünket!

3. IGAZAT SZÓLNI

„Akinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán” (Jeremiás 23,28).

Amikor a fiatal emberek, a pályakezdő prédikátorok, a missziós újtujokról visszatértek, az ismert angol igehirdető és a metodista egyház alapítója, John Wesley, két kérdést tett fel nekik: „Megtért-e valaki Istenhez” és „Felgerjedt-e valaki haragja irántatok”? Ha mindkét kérdésre nemmel válaszoltak, akkor figyelmeztette őket, hogy az igehirdetésükkel valami nem stimmel. Elmagyarázta nekik, hogy amikor igazán hirdetik Isten Szavát, az emberek vagy elhiszik, vagy még inkább felgerjed a haragjuk és még hitetlenebbé válnak.

Pál apostol így írt a korinthuszi hívőkhöz: „Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem!” (1Kor 9,16). Napjainkban sok keresztény prédikátorban nincs meg a vágy, amely megvolt Pál apostolban, amikor a Krisztusról szóló igazságot hirdette. Úgy tűnik, hogy egyre inkább azon aggódnak, hogyan is kerülhetnék ki azokat az igazságról szóló kijelentéseket, amelyek megbotránkozathatnák a hallgatókat. A változó világi mércékhez való alkalmazkodás érdekében a beszédeikkel szinte udvarolnak a hallgatónak, kiforgatják a Biblia szavait, ahelyett hogy a rosszal bátran és szeretettel szembenézzenek.

Isten figyelmezteti azokat, akik kiforgatják az Ő Szavát. Jeremiás próféta által kijelenti, hogy akik „hazug álmokat profétálnak, azt mondja az Úr, és beszélnek azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízeltedéseikkel” (Jer. 23,32).

Isten felszólította a profétákat, hogy igazán hirdessék az Ő Szavát.

Napjainkban, jobban, mint bármikor, imádkoznunk kell azért, hogy Isten küldöttei, az evangélium hirdetői, erősen ragaszkodjanak az Igében található igazsághoz.

4. A HULLÁMOKNÁL IS HATALMASABB

„A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban.” (Zsolt 93,4)

A tengeren hatalmas vihar támadt, az erős szél felkorbácsolta a hullámokat. A vihar a köves partra dobott több jachtot, amelyek ott

szét is tört. Néhány kisebb csónakot megmentettek, de sok más csónak vagy elsüllyedt, vagy széttört a parton.

A zsoldárköltő, a felbőszült tenger képét festve élénk, beszél Isten félelmetesen nagy hatalmáról. Talán a zsoldárköltő tanúja volt a szél hatalmas erejének, amely nagy hullámokat emelt a tengeren, amelyek – nekiütődve a sziklás partnak – tajtékozva emelkedtek a magasba. Talán jelen volt, amikor a Galileai-tengeren hirtelen vihar támadt, ami egy cseppet sem volt meglepő. Ez a jelenet élénk képet festett neki Isten erejéről.

Hogyan használja Isten az Ő hatalmát? Úgy, hogy ne széttúzzon, hanem inkább összetartson. A zsoldáríró az első versben azt mondja: „...megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon”. Isten Szavát megbízhatónak mondja: „A te bizonyosságaid igen bizonyosak” (Zsolt 93,5).

A világ és Isten Szava az Ő hatalmával és erejével van lehorgonyozva. A mai bizonytalan, nyugtalan és pusztító társadalomban ez az isteni igazság valóban reménykeltő és bátorító. Hála Istennek, hogy az Ő hatalma a világ összes viharánál és hullámánál erősebb.

Hála Istennek, hogy Ő minden létezőnél hatalmasabb. Segítsen nekünk, hogy felfoghassuk, mily erős és hatalmas a mi Istenünk, és hogy mindig elérhető a számunkra.

5. ÉRTELMET FELÜLMÚLÓ

„Én és az Atya egy vagyunk.” (Ján 10,30)

Ágoston egyházatyáról mondják (354-430), a korai egyház vezetőjéről, hogy egyszer a tengerparton sétálva a Szentháromságról gondolkodott. Séta közben meglátott egy gyermeket, aki kagylókkal játszadozott. A fiú az egyik kagylóval lyukat vájt a homokban, majd a tengervízhez ment, telemerte a kagylót és beleöntötte a homokba vájt lyukba.

Ágoston odament a gyermekhez és megkérdezte: „Mit csinálsz, kicsim?” A gyermek válaszolt: „Belemerem a tengert ebbe a lyukba.”

„Én is éppen ezt teszem”, vallotta meg magának Ágoston. „A végtelen mindenség óceánja előtt állok, és megpróbálom átmerni az agyamba.”

Az isteni szentháromság nem fogható át logikával, se nem bontható szét mikroszkóppal, sőt még az értelmünkkel sem. Ez azonban még nem ad okot arra, hogy azt gondoljuk: a teológusok találták ki a Szentháromságot. Megvallani, hogy az egyetlen egy Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek személyében jelentette ki magát, egyszerűen azt jelenti: megvallani azt, amire a Szentírás tanít minket.

Hát nem világos, hogy annak, akit imádunk, és akinek bizalommal adtuk át az életünket, messze felül kell múlnia a felfogásunkat, és a megértési képességeinket?

Adjunk hálát Istennek, aki kinyilatkoztatta magát az Ő Fiában, a mi Megváltónkban, és betöltött minket az Ő Szentlelkével, adjunk hálát az Ő mennyei bölcsességért, amelyet földi, korlátozott elménkkel alig értünk.

6. ISTEN ÚTJAI

„Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!” (Róm 11,33).

Miután Illés próféta súlyos pillanatokat élt át, Isten őt Sareptába küldte, hogy ott szállást és ételmet kapjon. Képzeljétek el, mennyire meglepődhetett Illés, amikor rájött, hogy az asszony, aki a segítségére kellett, hogy legyen, valójában nagyon szegény. A fia várhatóan hamarosan éhen hal.

Isten mintha szeretne meglepni minket az ő különleges útjaival. A mi Istenről alkotott felfogásunkat ahhoz a légyhez hasonlíthatjuk, amely egy csodaszép katedrális oszlopán mászik. Ugyan mit tud ez a kis légy a neves építész nagy terveiről. Csak abból a kőből lát valamennyit, amelyen mászik. A hatalmas pillérek gyönyörűen kialakított díszítései leküzdhetetlen hegyek és völgyek gyanánt állnak előtte, amelyek akadályozzák őt abban, hogy láthassa a teljes épületet.

Mi, keresztények, gyakran csak a közvetlen környezetünket látjuk, és a csodálatos Isten szándékainak csak egy villanását vagyunk képesek felfogni. Az akadály, amely lezárja a látókört és akadályozza szándékunk véghezvitelét valójában Isten csodálatos tervének és kegyelmének a része.

Mennyei Atyánk pontosan tudja, hogy mit csinál. Habár az útjai számunkra felfoghatatlanok, biztosít minket arról, hogy ha bízunk Ő benne, minden rendben lesz.

Isten talán elrejtí tőlünk a szándékait, de az Ő útjainak mindig van egy konkrét céljuk.

7. TI LÁTJÁTOK AZ ÓRIÁSOKAT?

„De az én szolgálmat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, amelyre bement.“ (4Móz 14,24)

A tizenkét kém, akiket Mózes elküldött, hogy 40 napon át kémeljék Kánaán földjét, visszaértek a küldetésükből. Józsué és Káleben kívül mindenki nagyon levert volt: „És olyanok valánk a magunk szemében, mint a sásák, és az ő szemeikben is olyanok valánk”.

Ezek a hitben gyenge emberek, csak a nehézségeket és az esetleges vereséget látták. Valóban szálas emberek voltak az óriások, de vajon Izrael Istene nem nagyobb volt-e az óriásoknál? Hogyan tudták oly gyorsan elfelejteni mindazt, ahogyan Isten vezette őket a pusztai vándorlásuk során? Az a tíz kém, amely tele volt kételyekkel, meg is halt a pusztában. De tudjuk viszont, hogy Józsué bevezette a népet Kánaánba. De mi történt Kálebbel? Isten megáldotta őt, bevezette az ígéret földjére, mivel benne más lélek volt, és alázatos, őszinte szívvel követte Istent.

Gondoljatok most a két léggömbre. Az egyik tele van széndioxid-dal, s nem tud felemelkedni. A másikban hélium van, s azonnal fel-emelkedik. Így van ez a mi szívünkkel is. Ha tele van kételyekkel és félelemmel, nem tudunk hitben felemelkedni és elvégezni azt, amit az Úr elvár tőlünk.

Több Kálebhez hasonló személyre van szükségünk, akik készek követni az Úr Istent, mivel teljesek Szentlélekkel. Vajon olyanok vagytok-e, mint Kaleb, hittel teljesek, vagy azon kételkedők közé tartoztok, akik mindig az óriásokat és a bajokat látják?

A hit, az igaz hit, mindig Istenre tekint és Ő benne bízik.

8. SZAPPAN ÉS ÜDVÖSSÉG

„Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! Ha nem művelitek, amiket mondok?” (Lukács 6,46)

Tudjuk, hogy a modern világban sok az ellentmondás. Úgy tűnik, hogy lelki ébredés uralkodik, közben pedig növekszik a bűncelekmények száma. Ez a kettő sehogy sem egyeztethető össze.

Egy kételkedő gúnyosan megjegyezte: „Az evangélium elvesztette az erejét. Miközben ezek térnek meg Istenhez, semmi olyasmi nem történik, ami arra utalna, hogy ezek az emberek jobbak lettek”. A baj azonban nem az evangéliummal van. A baj ott kezdődik, hogy ugyan sokan elfogadják az evangéliumot, ám nem viszik azt át a cselekedetekbe és nem alkalmazzák életük megváltoztatására. Nem elég ismerni az evangélium igazságát és azt mondani: „Uram, Uram!” Az életünknek meg kell változnia.

Egy igehirdető azt utcán sétálva összetalálkozott a szappangyárossal. Beszélgetés közben a szappangyáros megjegyezte: „Az önök által hirdetett evangélium nem igazán hatékony, mert még mindig sok a rossz ember”. Az igehirdető a közeli parkban megpillantott egy, sárral játszadozó gyereket. A gyerek összekente az arcát, vagyis már tetőtől talpig sáros volt. Az igehirdető így szólt a barátjához: „Az önök által gyártott szappan nem igazán hatékony, mert a világban még mindig sok a szenny”. A szappangyáros visszafelelt: „A szappan akkor segít, ha az ember használja”. „Így van!”, vágta rá a lelkész, „az evangélium is akkor segít, ha használják”.

Vajon csak megvallottuk, hogy hiszünk, vagy van valós hitünk és teljes bizalmunk Istenben? Felállítottatok-e már az Istennel való megmentő kapcsolatot? A kereszténységünk nem sokat ér, ha nem változtat a jellemünkön.

9. LELKI ÁGAK

„És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét.” (Zsolt 1,3)

Az istenfélő férfiakra és nőkre úgy ír a Biblia, mint a vízfolyam mellé ültetett, zöldellő és gazdag, gyümölcsstermő fákról. Hogy való-

ban gyümölcsöt teremhessünk, mint az egészséges fa, a következőket kell tennünk:

Álljunk helyesen Isten előtt. A krisztusi jellemet bemutató élet mindig vonzó, mert nem torzítja a bűn, se a képmutatás.

Legyünk erősek. Akiknek erős gyökereik vannak az Isten Szavában, megingathatatlanok; a bajokban és az üldözésekben senki és semmi sem tudja őket megingatni.

Növekedjünk. Ahogy az egészséges fák minden évben hozzáadnak egy gyűrűt az életükhöz, úgy kellene nekünk is folyamatosan növekednünk Krisztus kegyelmében.

Legyünk mások áldására. Egyes fák élelmet adnak, mások árnyékot, ismét más fák a faiparban lesznek hasznosak. A keresztyéneknek is így kell lelki táplálékot és embertársaiknak vigaszt nyújtaniuk, idejüket és tehetségüket arra használni, hogy másokat építsenek - az Úrban.

Készen lenni az átültetésre, az Úr akarata szerint. A keresztyének nem fognak állandóan itt növekedni; várják a mennyei kertbe való átültetést, ahol a gyümölcsök nem száradnak el, és a levelük se fog elhervadni.

Mennyire vagyunk mi jó fák? Szép, termő, növekvő fák vagyunk-e? Vagy elszáradtunk, se levél, se termés nincs rajtunk? Segítsen nekünk az Úr, hogy valóban olyanok legyünk, mint a víz mellé ültetett, egészséges fák, melyeknek levelük nem hervad.

10. AGYAGEDÉNY

„A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörögségekben állhatatosak.” (Róma 12,12)

Egyik barátunktól kaptunk egy drága agyagedényt. A mellékelt cédulán ezt írta: „Minden ilyen edény egyedülálló, az egyetlen a maga nemében, kézzel készített, amely közvetíti a művész szellemét, aki megformálta, és a kész munka a művész fantáziájának egységét és közvetlenségét tükrözi”.

Amikor az agyagot a mester a kezével megformálta, akkor kemenchébe rakják és kiegészítik. A kiegészített edényt fűrészporba helyezik, és ott marad egészen addig, amíg a folyamat véget nem ér. A végeredmény

egy egyedi termék, „egyetlen a maga nemében”, ahogy a cédulán is írta.

Ez velünk is így van. A Fazekas keze nyomát viseljük magunkon. A munkáján keresztül fejezte ki magát, az Ő „egyediségét és közvetlenségét”. Mindnyájunkat egyedülálló módon, egyedi feladatra alkotott: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Eféz 2,10).

Habár jó cselekedetekre lettünk előkészítve, még nem vagyunk készek. Még vár ránk a nehézségek kemencéje, amelyben „kiégetnek” bennünket. Szenvedések, a lélek csüggedése, testi fájdalmak – ezeket használja fel Isten a bennünk megkezdett művének elvégzéséhez.

Ne féljete a kemencétől, amelyben találjátok magatokat. Legyetek türelmesek a szenvedésekben, és várjátok a végső terméket. „A kitarásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,4).

„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fil 1,6).

11. ÁTJÁRÓ

„Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” (Ján 17,18)

„Ez nem az én hazám, itt csak átutazóban vagyok.” Mivel Isten új Földet és új eget ígért, a keresztények helyesen mondják, hogy ebben a világban csak vándorok vagyunk, míg el nem jutunk örök otthonunkba.

Az egyetlen rossz, ami történhet velünk az az, hogy ebben a világban tökéletesen jól érezzük magunkat. Mi azonban a homokos parton, levegőért kapkodó halhoz hasonlítunk. A hal nem szárazföldi életre lett teremtve, ezért nem fogja jól érezni magát addig, amíg valaki vízbe nem engedi a természetes környezetébe, a vízbe. Mi sem ilyen világ számára lettünk megteremtve, és nem is leszünk boldogok addig, amíg az igazi, mennyei környezetünkben nem találjuk magunkat. A földi élet nem mennyország, ezért ne számítsatok arra, hogy boldogok lesztek.

Habár ez a világ nem a végső tartózkodási helyünk, tenni kell valamit az életünkkel, nem elég csak áthaladni rajta. A Szentlélek, pünkösdkor lejött a hívőkre, hogy hatalmas munkát végezhesen bennük és általuk, így fejtve ki hatását a világra, amelyben élünk. Jézus így imádkozott: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra”. Szolgálunk kell az embertársainknak, ahogy azt Jézus is tette. Megismerni Istent és szolgálni neki a világban – ez az új otthonunkra való tökéletes felkészülés.

Emeljük tekintetünket a menny felé, s akkor a mennyet szemlélve egyre kevésbé fogjuk kívánni az evilági dolgokat.

12. ISMEREM

„Mert tudom, kinek hittem.” (2Tim 1,12)

A halálos ágyán a Princeton University híres tudósa, James Alexander, arra kérte a feleségét, hogy olvassa fel neki a 2Tim 1,12 igehelyet. A felesége fel is olvasta, de hibásan. Ugyanis így olvasta fel: „Mert én tudom, hogy kiben hittem”. A férje azonban hörgő hangon kijavította, mivel a felesége nem azt mondta, hogy „kinek”, hanem hogy „kiben”. Ő azonban közölni akarta, hogy nem csak megismerte Jézust és az Ő tetteit, hanem nagyon közeli kapcsolatban is állt Vele. Közbenjárói halálára úgy tekintett, mint ajtóra, amelyen a halálakor áthaladva annak színe elé kerül, aki az ember iránti szeretetből jött a földre, s akit ő nagyon jól ismert.

A keresztények között vannak, akik győztes mosollyal hálnak meg, mások félelemmel telve. Azok a keresztények a legbizakodóbbak a halálos ágyukon, akik a legbizalmasabb kapcsolatban álltak Istennel. Pál apostolhoz hasonlóan, őszintén elmondhatják: „Mert tudom, kinek hittem”.

A bensőséges kapcsolatot a Megváltónkkal úgy érhetjük el és fejleszthetjük, ha a Bibliát tanulmányozva egyre jobban megismerjük Jézust, imában kifejezzük az iránta való szeretetünket, és engedelmeskedünk az Ő Szavának. S mialatt készek vagyunk követni a Szentlélek vezetését, Ő tanúskodni fog a lelkünknek, ezért majd mi is elmondhatjuk: „Mert tudom, kinek hittem”.

13. AZ ALÁZATOSSÁG AJTAJA

„Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké.” (Fil 2,9-10)

Egy évszázad leforgása alatt a betlehemi Születés-Templom bejáratának méretét kétszer is csökkentették. Az utolsó csökkentés célja az volt, hogy megakadályozza a rablókat abban, hogy lóháton bevonulva elvégezzék a rablást. Ezért ezt az ajtót most úgy hívják, hogy „az alázat ajtaja”, a látogatóknak ugyanis mélyen meg kell hajolniuk, hogy beléphessenek rajta.

Minél idősebbek vagyunk, annál nehezebben esik térdet hajtunk, mert minden ilyen fajta mozgás fájdalmas és nehézkes. Vannak, akik térdműtétet vállalnak, csak hogy javíthassanak a mozgásukon, a térdhajlításukon. A károsodó térdízület miatt fokozódó szenvedések elkerülése érdekében, hajlandók magukat alávetni néhány fájdalmas, műtét utáni hétnek.

A „testi térdünkhöz” hasonlóan a „lelki térdünk” is megkötődhet, megsérülhet az évek folyamán. A makacs büszkeség és a rút önzés bennünket rugalmatlanná tesz, és idővel egyre nehezebbé és fájdalmasabbá válik a megalázkodás. Amikor mások hízelegnek nekünk, a személyes fontosságunk hamis érzésétől elcsábítva nem értjük meg, hogy csak az Istennek és az embertársainknak való szolgálás tesz igazán nagygyá bennünket (Ef 5,21; 1Pét 5,5).

S mialatt készülődünk az Úrvacsorára, jó, ha megvizsgáljuk az alázatosság ajtaját, mert arra emlékeztet majd minket, hogy új térdre van szükségünk, méghozzá olyanra, amely alázatosan meg fog tudni hajolni. Isten elé egyedül csak alázattal jöhetünk. Van-e jobb módja annak, hogy kifejezzük a tiszteletünket és imádatunk az iránt, aki megalázkodott, hogy velünk lehessen?

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra

adventistička misija 60°

Az Adventista Misszió DVD-je minden negyedévben újabb missziós történeteket tartalmaz. Ismerkedjete meg új emberekkel és azok élettapasztalataival. Megtudhatjátok még, milyen hatással voltak az adományaitok az Isten művére - világszerte.

Új **ÉLMÉNYEK** Minden
Régi **MISSZIÓ** negyedévben

Töltsétek le a Power Point bemutatót azoknak az egyéneknek a képeivel, akiknek a tapasztalatait a negyedévi Távoli Hírekben hallgattátok.

www.subotnaskola.org

KERESZTÉNY
ADVENTISTA EGYHÁZ